

I forøget Uro og Spænding havde hun levet, siden der var bleven Tale om at kalde Per hjem. Ikke med et Ord havde hun søgt at paavirke hans Afgørelse, skønt Ivan oftere havde tilskyndet hende dertil. Og dog begreb heller ikke hun Grunden til hans fortsatte Ophold i Rom, hvor han jo næppe kunde have noget specielt at gøre. Dersom det virkelig (som han skrev) alene var Hensynet til den paabegyndte Buste, der holdt ham tilbage, forekom det hende utilgivelig ubetænksomt.

Nu havde han tilmed i de sidste Dage sendt hende et Par underlig usammenhængende Breve, der vel paa ingen Maade var ukærlige, tvertimod, men som dog havde givet hende meget at tænke paa. Men alle Ængstelser forsvandt, da Telegrammet kom, der meldte, at han om faa Dage vilde være i København. For at være helt alene, gik hun ud i Skoven, og for første Gang i sit Liv savnede hun en Gud, til hvem hun kunde opsende Tak og Lovsange.

Den Dag, Per ventedes, stod hun allerede op ved Daggrø og klædte sig paa med den dvælende Ro og Betænksomhed, der var hende egen under stærke Sindsbevægelser. Flere Timer før Vognen skulde køre til Stationen, var hun færdig til at tage afsted. Per vilde komme til København med Formiddags-Iltoget, og hun var angst for at komme forsilde.

Vejret havde været smukt i de sidste Dage. Ogsaa denne Dag skinnede Solen helt sommerlig, da hun naaede ind til Byen med Skoletøget.

Per havde imidlertid sat Foden paa hjemlig Grund og rullede nu op gennem Sjælland. Han var i en nedslaaet og splittet Stemning. Endnu ved Afrejsen fra Rom havde han været fast besluttet paa at hæve sin Forlovelse; men det afgørende Ord havde han dog ikke faaet skrevet dernede. Han havde ligesom ikke kunnet finde Ro dertil under Indpakningen og Opbrudets Travlhed. Han havde da bestemt at gøre et Ophold paa Hjemvejen enten i München eller Berlin for her at samle sig til en endelig Forklaring.

Men efterhaanden som han paa sin Rejse var kommen nordpaa, og navnlig da han nærmede sig de skovbevoksede Bjerge, der for blot et Par Maaneder siden havde dannet Rammen om deres Kærlighedsliv, fik Minderne mere og mere Magt over ham. Den Nat, da han kørte over Alperne, sad han modløs ved Kupevinduet og stirrede ud over de maanebeskinnede Bjergsider. Hist genkendte han en skovklædt Højderyg, her